

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 271/2025
15.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Марине Милановић, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Градска општина Стари град, Београд, кога заступа Градско правобранилаштво града Београда, против тужених: АА из ...; ББ из ..., чији је пуномоћник Мирјана Букарица, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Огњен Ђурић, адвокат из ..., ради дуга, вредност предмета спора 1.185.346,40 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2648/23 од 03.12.2024. године, у седници одржаној дана 15.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2648/23 од 03.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2648/23 од 03.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 8962/2021 од 24.11.2022. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му исплате 1.185.346,40 динара са законском затезном каматом на појединачно одређене износе почев од доспелости до исплате. Ставом другим изреке је одбијен тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезу тужени да му исплате 43.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2021. године, па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом ББ из ... накнади трошкове парничног поступка од 63.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом ВВ из ..., накнади трошкове парничног поступка од 49.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2648/23 од 03.12.2024. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...10/23 – др. закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

У овом спору је правноснажно одбијен тужбени захтев, ближе описан у ставу првом и другом изреке првостепене пресуде, из разлога што је током поступка утврђено да је привредно друштво „Стоп“ ДОО Београд правноснажним судским одлукама обавезано да исплати тужиоцу утужене износе са припадајућом законском затезном каматом, као и трошкове које је имао у тим поступцима, да је то привредно друштво брисано по основу принудне ликвидације 28.08.2019. године из Регистра привредних субјеката, те да је у тренутку брисања наведеног привредног друштва сваки од тужених имао 33,33% капитала предметног брисаног друштва. Нижестепени судови, стога, закључују да ниједан од тужених није самостално поседовао већинско учешће у основном капиталу друштва, нити више од 50% права гласа у друштву и да је тужбени захтев неоснован, будући да тужилац није доказао ни да су тужени заједничким деловањем, односно на основу међусобно изричитог или прећутног споразума користили гласачка права у одређеном лицу или предузимали друге радње у циљу вршења заједничког утицаја на управљање и пословање лица, нити је доказао да су тужени повезана лица у смислу члана 62. став 1. Закона о привредним друштвима. Стога, према становишту нижестепених судова, није доказано у конкретном случају својство контроле тужених у брисаном привредном друштву због чега нема места примени одредбе члана 548. став 4. Закона о привредним друштвима у односу на тужене.

Ревизија изјављена по основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку може се изјавити искључиво због погрешне примене материјалног права која је такве природе да изискује ново тумачење права, разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе уколико је судска пракса о предметном правном питању неуједначена. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, односно истиче да је првотужени био директор друштва и да је исти доносио одлуке у вези са пословањем друштва. Међутим, нижестепени судови су ценили ову околност и закључили да наведено не утиче на другачији закључак у погледу примене члана 62. Закона о привредним друштвима, тј. да га та чињеница не чини и контролним чланом брисаног привредног друштва. Овај ревизијски навод се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као

изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Такође, ревидент не указује ни на једну судску одлуку, која би ишла у прилог неуједначености судске праксе поводом поступка у истој или сличним чињеничноправним ситуацијама. Стога, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, као ни разматрањем питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права.

Како нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се дозволило одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23 – др. закон) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против тужених поднео тужбу 01.09.2021. године. Вредност предмета спора ревизијом побијаног дела износи 1.185.346,40 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности - спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази исти износ.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић